

Sygn. akt II Ca 1439/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Szaj (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2014 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa Gmina M. S.

przeciwko L. F. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt III C 364/13 upr.

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego L. F. (1) na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2013 r., sygn.. akt III C 364/13 upr, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego L. F. (1) na rzecz Gminy M. S. – Zarządu (...) w S. kwotę 10 608,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 1) 10 595,33 zł od dnia 12 września 2012 roku do dnia 4 grudnia 2012 roku,
- 2) 10 095,33 zł od dnia 5 grudnia 2012 roku do dnia 10 stycznia 2013 roku,
- 3) 9 595,33 zł od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 12 lutego 2013 roku,
- 4) 9 095,33 zł od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,
- 5) 1 513,52 zł od dnia 18 października 2012 roku do dnia zapłaty,

przy czym ustalił, że odpowiedzialność pozwanego L. F. (1) jest odpowiedzialnością solidarną z pozwanymi M. C., E. Z. i T. C. wynikającą z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 13 grudnia

2013 roku, sygn. akt III Nc 3563/12. Nadto Sąd Rejonowy umorzył postępowanie co do kwoty 1 500 zł oraz zasądził od L. F. (1) na rzecz Gminy M. S. – Zarządu (...) w S. kwotę 2 700 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, przy czym ustalił, że odpowiedzialność pozwanego L. F. (1) jest odpowiedzialnością solidarną z pozwanymi M. C., E. Z. i T. C. wynikającą z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 13 grudnia 2013 roku, sygn. akt III Nc 3563/12.

Wydając powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł się na następującym stanie faktycznym:

W dniu 6 czerwca M. C. zawarła z Gminą M. S. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w S.. Stosownie do treści zawartej umowy najemca obowiązany był uiszczać czynsz oraz dodatkowe opłaty związane z u użytkowaniem lokalu do dnia dziesiątego każdego miesiąca. W przedmiotowym lokalu zamieszkiwali także T. C., E. Z. oraz L. F. (1). W okresie od marca 2011 r. do września 2012 r. powstała zaległość w zapłacie czynszu i opłat dodatkowych związanych z użytkowaniem lokalu przy ul. (...) w wysokości 10 938,69 zł. Odsetki za nieterminowe uiszczanie czynszu najmu i opłat dodatkowych za okres od dnia 13 września 2009 roku do dnia 12 września 2012 r. wyniosły 1 513,52 zł.

Pismem z dnia 18 maja 2012 r. Gmina M. S. wezwała M. C. do zapłaty zaległego czynszu najmu i opłat dodatkowych w kwocie 9 544,94 zł i 7 zł tytułem kosztów wezwań do zapłaty. Pismem z dnia 19 września 2012 r. Gmina M. S. wezwała M. C. do zapłaty kwoty 10 595,33 zł tytułem należności głównej, kwoty 11 513,52 zł tytułem odsetek skapitalizowanych do dnia 11 września 2012 r. za nieterminowe opłacanie czynszu najmu oraz kwoty 244 zł tytułem kosztów windykacji. Gmina M. S. pismem z dnia 29 listopada 2012 r. wyraziła zgodę na ratalną spłatę powstałej zaległości w 29 ratach płatnych do 10. dnia każdego miesiąca, przy czym wysokość 28 rat wynosiła 500 zł, a 29 raty - 87,92 zł. Jednocześnie zastrzeżono, że niespłacenie dwóch kolejnych rat, dokonanie dwóch kolejnych wpłat w niepełnej wysokości i nieuiszczanie bieżących opłat związanych z lokalem skutkować będzie natychmiastową wymagalnością całego świadczenia wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę.

W dniach 4 grudnia 2012 r., 10 stycznia 2013 r. i 12 lutego 2013 r. M. C. wpłaciła na poczet zadłużenia po 500 zł, zaś w dniach 3 grudnia 2012 r. i 12 lutego 2013 wpłaciła kwotę odpowiednio 620 zł, która została zaliczona na poczet czynszu najmu za listopad 2012 r. oraz kwotę 450 zł, która została zaliczona na poczet opłat a styczeń 2013 r.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo. Wskazał, że podstawę roszczeń powódki stanowił przepis art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać rzecz najemcy do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Przy czym stosownie do treści art. 688¹ k.c. za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie, a odpowiedzialność tych osób ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat za okres ich stałego zamieszkiwania. Mając na względzie fakt, iż pozwany zamieszkiwał w lokalu przy ul. (...) był on solidarnie zobowiązany do uiszczania na rzecz powódki spornych należności. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że pozwany kwestionował zasadność roszczenia powódki jedynie w ten sposób, że powołał się na zawarcie ugody między Gminą M. S. a M. C.. Sądu I instancji podkreślił, że wobec braku spłaty kolejnych dwóch rat spłaty zadłużenia powódka miała prawo – stosownie do treści pisma z dnia 29 listopada 2012 r. – postawić kwotę zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. W ocenie Sądu Rejonowego w świetle treści dołączonych do pozwu dokumentów żądanie pozwu nie budziło uzasadnionych wątpliwości, tak co do zasady jak i co do wysokości. L. F. (1) nie podważał przy tym faktu, że w spornym okresie zamieszkiwał w lokalu przy ul (...), ani też istnienia dochodzonego pozwem roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, który zaskarżając go w całości, zarzucił mu obrazę przepisu art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie błędnej, dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodów, błędne przyjęcie, że powód udowodnił swoje roszczenia, nadto obrazę art. 6 k.c., poprzez przyjęcie, że to po stronie pozwanego leży ciężar dowodu. Skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy pozostawieniu Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonane przez Sąd I instancji i uznaje je za własne. Sąd Rejonowy w sposób obiektywny i wszechstronny - zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. – ocenił materiał zgromadzony w sprawie i na jego podstawie poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia żądania powódki, zaś zarzuty apelacji należy uznać za chybione.

Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za fakty przyznane należy uznać fakty podawane przez jedną stronę i potwierdzone jako zgodne z prawdą przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w każdym stadium konkretnego postępowania. Przyznanie faktu sprowadza się zatem do oświadczenia wiedzy strony, że twierdzenie jej przeciwnika procesowego odpowiada rzeczywistości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2013 r. I ACa 586/13, Lex nr 1409086).

W rozpatrywanej sprawie strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 14 lutego 2013 r. (k – 27) wprost przyznała fakt istnienia zaległości po stronie pozwanych. Natomiast w treści sprzeciwu nie podniosła żadnych zarzutów co do wysokości zaległości, a wręcz podnosząc zarzuty związane z ugodą i dokonaną spłatą, należało uznać, że przyznała również wysokość zadłużenia. W ocenie Sądu Odwoławczego, w toku niniejszego postępowania strona pozwana przyznała zatem wyraźnie, że przyznaje zasadność roszczenia powódki co do zasady. Podkreślić przy tym należy, że w treści sprzeciwu pozwany odnosił się wyłącznie do okoliczności rozłożenia zadłużenia na raty, a w przeciągu całego postępowania przed Sądem I instancji, podtrzymując dotychczasowe stanowisko procesowe, nie kwestionował wysokości dochodzonej przez powódkę kwoty. Stosownie do treści art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Należy podkreślić, że zastosowanie domniemania przyznania faktów uzależnione zostało przez ustawodawcę od wyników całej rozprawy. W niniejszej sprawie Sąd dysponując materiałem przedłożonym przez powoda, a wreszcie przyznaniem przez pozwanego istnienia zadłużenia, w pełni zasadnie uznał, że przemilczenie kwestii wysokości dochodzonej kwoty w toku całego postępowania przed Sądem I instancji, należy poczytywać za jednoznaczne z przyznaniem zasadności roszczenia powódki także co do wysokości.

Z tych przyczyn niezasadny jest zawarty w apelacji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., tym bardziej, że pozwany nie wykazał, aby Sąd orzekający uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, a samo przekonanie strony, co do innej oceny poszczególnych dowodów i ich ważności nie wystarcza do stwierdzenia takiego uchybienia.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 6 k.c. Zgodnie z wyrażoną w tym przepisie zasadą, ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z danego faktu wywodzi skutki prawne. Powód inicjując postępowanie w niniejszej sprawie przedłożył dowody wykazujące zasadność swojego roszczenia. W takiej sytuacji, pozwany zajmując określone stanowisko procesowe winien albo zakwestionować zasadność żądania pozwu i przedstawić stosowne dowody na potwierdzenie podnoszonych twierdzeń, albo uznać roszczenie; ma również co jasna prawo niewypowiadania się co do twierdzeń strony przeciwnej. W realiach rozpatrywanej sprawy twierdzenia powoda zostały przez pozwanego częściowo przyznane a częściowo niezaprzeczone. Sąd analizując stanowisko procesowe pozwanego w świetle zgromadzonego materiału zasadnie nadał mu wynikające z art. 229 i 230 k.p.c. znaczenie procesowe. W związku z powyższym nie dopuścił się obrazy przepisu art. 6 k.c. poprzez niezasadne przerzucenie na pozwanego ciężaru dowodu. Należy podkreślić, że przeprowadzenie przez stronę dowodu jest w procesie cywilnym uprawnieniem a nie obowiązkiem strony. Nieskorzystanie z tego uprawnienia wiąże się jednak z określonymi skutkami procesowymi, które ostatecznie mogą przybrać postać wydania niekorzystnego dla strony rozstrzygnięcia w sprawie.

Skarżący formułując zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. i art. 6 k.c. zakwestionował wiarygodność i moc dowodową przedłożonych przez powódkę dokumentów i w konsekwencji stwierdził, że nie udowodniła ona wysokości swojego

żądania. Powyższe zarzuty są jednak w świetle art. 207 § 6 k.p.c. spóźnione i jako takie nie mogły zostać przez Sąd Odwoławczy uwzględnione. Przeciwnie stanowisko stałoby w sprzeczności nie tylko z prekluzją dowodową wynikającą z wyżej przytoczonego przepisu, ale i także z ogólnym obowiązkiem przytaczania przez strony wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów bez zwłoki oraz wspierania procesu, którego normatywnym wyrazem jest art. 6 § 2 k.p.c. Pozwany miał bowiem pełną i nieskrępowaną możliwość odniesienia się do zakwestionowanych w apelacji okoliczności w postępowaniu przed Sądem I instancji, czego jednak nie uczynił.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia środka zaskarżenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Sąd zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej proces na rzecz powódki kwotę 1 200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, które obejmowały koszty zastępstwa procesowego stosownie do treści § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 490).